

ставрирането на св. София. Тръбва да се повика архитектъ, експерти. Животътъ на св. Никола Софийски съществува, каже, въ една отъ тукашнитъ черквици. Въ еврейската махала се намирала и тукашна ерменска черква, за чието съществуване дори и не знаехъ. Задругата съществувала въ селата на Софийския окръгъ—вече Тумпаровъ ми твърдѣше, че я намѣрилъ въ планинитъ между Софийско и Бръзничско. Центрътъ на римския и сръдновѣковъ градъ е билъ въ еврейската частъ, при черквата, — всички развалини тамъ сж струпани. Традиции за сухоземна търговия: транзитъ презъ София. Старитъ търговци сж носили дълги червени облѣкла съ гайтани и поясъ; образа на едного, работенъ въ Виена, пази тукашниятъ Исаевъ (драгоманинъ и учителъ въ гимназията). Стояновъ има старъ портретъ на Денкоглу.

Днесъ стана тържественото откриване на Държавната печатница. Сарафовъ е боленъ, може би отъ министерствуването, много присърдце го е взелъ. Азъ вече на 9 ч. въ фракъ бѣхъ на мѣстото, да наредя всичко. На 10 ч. дойде князътъ. Залата е съвършено европейска. Мелетий чете молитва и поръси. Князътъ разгледа всичко подробно. Веднага следъ освещаването се пусна парната машина и се печата „Държавенъ вестникъ“ и разни бланки. Една млада хърватка, жена на едного отъ работницитъ (ангажирани отъ Загребъ), помагаша при една машина, приковаваше вниманието на господата адютантитъ. Всички министри присѣстствуваха, освенъ Сарафовъ и Славейковъ, който се върна вчера отъ Кюстендилъ. Между публиката (и дами) личаха много бивши министри съ женитъ си, Бурмовъ, Хр. Стояновъ, Гюзелевъ и т. н. Кирковъ даваше обяснения на княза на лошъ нѣмски езикъ, държеше се доста глупаво; голѣмо сомнение, като че всичко това той е изнамѣрилъ. Князътъ влѣзе и вжтре въ джамията — каза ми, че никога не е билъ въ джамия (?), ако разбрахъ добре. Съжалява, че не е използвана другояче, па и пристройката, гдето е печатницата „eben nicht zum Vortheil des Gebäudes“ [не е тъкмо въ полза на сградата]. Следъ това съ княза влѣзохме въ библиотеката, бѣше само свитата и министритъ. Интересуваха го портретитъ (група) на румелийскитъ директори въ читалнята, панагюрското дървено топче и шестоногото „пиле“ на дѣдо Мелетия.

Въ читалнята Масаловъ и Мариновъ намѣриха „Селенинъ“ и на първата страница некрологъ — на отца Неофита. Князътъ много съжаляваше за смъртта на доброто старче, говорихме за речника, сега трѣбва да се спаси и да се напечататъ.

Следъ заминаването на княза останахме съ Каравелова въ библиотеката — моятъ списъкъ отъ антикварнитъ каталожи, разнитъ диспозиции. — Подиръ това отидохме съ Каравелова въ катедралата: ставаше сватбата на префекта А. Храновъ съ госпожица Трайковичъ.